

skaffenhed, at ethvert Militærforsvar vil være fuldstændig haabløst, men Udlandet lægger jo en saadan Tyng paa os, at vi ikke kan sidde dets Krav overhørigt, og derfor er det, at vi Venstremænd maa stemme mod Forslaget, selv om vi partimæssigt ønskede at komme bort fra den gældende Forsvarsordning; Udlandets Krav i saa Henseende kan vi ikke sidde overhørigt — det betyder saa meget, at den Dag man faar drejet Halsen om paa den Skrøne, at vi er tvunget af Udlandet, vil den Forsvarsordning, vi har, give Plads for det Vagtkorps, her foreslaas.

Den ærede Ordfører for Venstre (Mægaard) udtalte, at vor Forsvarsordning maa have Folkestemningen bag sig. Det er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, jeg skulde ikke ønske noget hellere end, at vi snarest muligt kunde faa dette Forslag ud til en Folkeafstemning; thi ikke alene det store Arbejderparti og det radikale Venstre slutter sig til det, ogsaa de forskellige kirkelige Partier slutter sig i stigende Grad til Afrustningskravet. Og jeg forstaar saa udmærket godt, at de gør det, det vilde i Grunden være noget mærkeligt, om kirkeligsindede Mennesker ikke netop skulde være paa vor Side, de Folk, der i særlig Grad bekender sig til og tror paa, at dette at elske sin Næste som sig selv er en af kristne Menneskers første Opgaver, saavel som paa dette, at man ikke skal slaa ihjel, men skal elske sine Fjender. Skal de holde de Ting højt i Ære, maa de gaa med til Afrustning; det er noget vanskeligt at elske sine Fjender i Forbindelse med Kugler, Krudt og Kanoner, det er en Form for Kærlighed, der er lige kraftig nok. Efterhaanden vil man i stigende Grad fra den Side slutte sig til Kravet om Afrustning, og jeg vil sige, idet jeg slutter, at efter den Diskussion, der har fundet Sted i det andet høje Ting — man herte egentlig ikke nogen som helst saglig Begrundelse udover Udtalelser om, hvad Hensynet til Udlandet og Folkenes Forbund kræver o. s. v., o. s. v. —, foreligger der intet bestemt udover de almindelig kendte Vendinger om, at man ikke saadan kan lade Landet ligge aabent for den første den bedste, der har Lyst til at komme og erobre det — erobre det kan de nu ikke, naar ingen vil gøre Modstand, de kan tyvstjæle det, men vil de erobre det; maa der være nogle, der vil slaas, og naar man vil slaas, maa man finde sig i at faa Lussinger, naar man ikke kan staa sig, og derfor indlader vi os ikke paa det. Vi kan ikke komme bort fra den Kendsgerning, at vi kun er et meget lille

Land, og den Militærstyrke, vi kan opstille, bliver selvfølgelig i Forhold til Landets Lidenhed og altid for ringe. Derfor bliver det haabløst og umuligt og en letsindig Sætten Menneskeliv og Menneskeskæbner paa Spil og Læggen Værdier øde. Det kan vi ikke være med til eller tage Ansvaret for. Derfor har vi stillet Forslaget om et Vagtkorps, og det skal jeg tillade mig at anbefale til det høje Ting.

Piper: Det er Statsmagtens fornemste Opgave at bevare Statens Eksistens, beskytte Borgerne, skabe Fred saavel indadtil som udadtil, og det er Statsmagtens Opgave at udføre denne Opgave saa godt som muligt, og jeg skal tilføje: saa billigt, som det kan lade sig gøre godt. I farefulde Tider mærker man ikke nogen Uoverensstemmelse i Befolkningen om dette, da kan man faa i alt Fald de allerfleste til at se det paa samme Maade. Men naar det bliver Magsvejr, saa snart Faren er drevet over, ja, saa kommer der andre Toner frem, saa kommer Spørgsmaalet om Økonomien frem, Spørgsmaalet om at spare paa saavel de personlige som paa de økonomiske Ofre. Og naar der er Sangbund for saadanne Toner, kan man være vis paa, at der ogsaa altid er Talsmænd for disse Ideer. Det har der heller aldrig manglet i dette Land. I en Række Blade har der gennem mange Aar været drevet en Agitation imod alt, hvad der hed Forsvarsvæsen, og ikke mindst mod Hæren. Naar radikale Forfattere skriver Historie, Fædrelandshistorie, ja, saa bliver det Historier i Stedet for Historie. Man søger at udslette Kendsgerningerne, man søger at bibringe Efterslægten den Følelse, at der ikke har været noget, der hed Opofrelse for Nationen, som var værd at hædre eller lægge Mærke til.

Der er særlig to Partier i dette Land, som har slaaet til Lyd for den Opfattelse, at vort Forsvarsvæsen skulde være saa ringe som muligt, fordi vi ikke kunde forsvare os, nemlig Socialdemokratiet og det radikale Parti. Det radikale Parti har jo ikke povet at tage Skridtet fuldt ud og, saaledes som Socialdemokraterne, slaa sig paa Afrustning. Det radikale Parti har dog ment, at der maatte en vis Forsvarsordning til — ja, jeg ved ikke, om man vil benævne det saaledes, men en vis Ordning af baade Sø- og Landmilitæret. Dette gav sig jo Udslag i de to Forsvarskommissioner, der var nedsat, den ene i 1902, som først kom med sin Betænkning i 1906 — i Mellemtiden var det radikale Venstre blevet dannet —, den anden i 1922. I Forsvarskommissions-